

“Kent u me nog? Ik was nog maar een slangetje.
U zag me graag en kneep zelfs in mijn wangetje!
Maar toen ik een beetje groter werd,
spoelde u me door ’t toilet!
Weet u hoeveel billen in mijn gezicht hebben gestaard?
Velen zo glad als een aal, maar de meeste erg behaard!
Ik zocht en zocht, en hier heb ik u weer gevonden,
en u wordt vandaag mijn zoete zonde!”

Lexke, meneer De Bondt zijn hondje,
had veel gegeten. Heel zijn buik stond bol als een rondje.
Hij voelde zich niet helemaal gezond.
Het grommelde in zijn darmen en het kriebelde aan zijn kont.

Het beestje liet gewoon... daar midden op de grond,
gewoon daar waar zijn baasje bijstond,
een drolleke dat stonk gelijk een gifgrond!

Nu was het aan meneer De Bondt om op te ruimen wat ontstond,
maar Lexke begreep niet waarom De Bondt zich zo opwond,
en vroeg zich af wat die toch steeds ging doen met zijn stront!